



Na Josefíninu exkurzi se odjíždí už ráno, ale ne moc časně, protože podle ní slušní lidé po ránu čilí prostě nejsou.



„Tenhleten model mi poradila moje kámoška na fejsbuku,“ chlubí se Rašková fotografovi.

Jmenuju se Žofie Zvonková a jsem mrtvá. Což má několik výhod. Mohu vám tenhle příběh vyprávět dál. Neztrácím nadhled. A nehrozí, že bych vám to nedovyprávěla do konce třeba z důvodu náhlé smrti. Tak.

Pořád se na vás dívám z Onoho světa a zajímá mě pořád ten samý kout tam dole – na konci Skalice se nalézá les, u něj je zahrada a uprostřed té zahrady stojí domov seniorů.

Někdo by si možná pomyslel, že je to nezajímavé místo. Nesouhlasím. Já mám tenhle kout světa nejradši. Žijí tu staří lidé a dějí se tu velké věci. Nevěříte? Vaše chyba.

Na stará kolena se může člověk buď bát smrti, nebo konečně pochopit, že život je překrásně nebezpečný, a žít ho na plné pecky. Nejistota je podstatou života, nevíme nic a jediné, co s tím můžeme udělat, je žít s odvahou a vírou v dobré konce. Nezdá se vám?



Dneska je v recepci Tramp. Jako vždy ostrážitě sleduje vchodové dveře, ale snaží se to nedávat najevo.

Dovnitř vejde Linda.

Tramp pochvalně zamručí: „Tentokrát máš zpoždění jen deset minut.“

Linda se zašklebí: „Lepším se a jdu do sebe.“

„Tak to je katastrofa! To jsem udělal před dvaceti lety a cena byla vysoká.“

„Jaká?“

„Jak jsem se tak pořád snažil být spolehlivý, málem jsem přišel o kouzlo.“

Linda se zazubí: „Tak jo. Nejdu do sebe. Teď hned.“

Popadne koště, které tu stojí opřené o zeď, obkročmo na něj sedne a skáče s ním po chodbě.

„Co to vyvádíš?“ podiví se Tramp.

„Lítám na koštěti. Takhle mě namaloval Jakub. Jako panáčka na koštěti. Dobrý, co?“

Tramp s Lindou rád vtipkuje. Líbí se mu si s touhle jankovitou holkou povídat, hádat se s ní, přetahovat o slovíčka. Lindu má rád a taky ho to náramně baví.

Teď se ale zatváří vážně: „Jestli ti můžu radit, dávej si na něj pozor! Jen tahá ze všech prachy a kupuje si za ně trávu.“

Zrovna ve chvíli, kdy Linda udělá na koštěti divokou otočku na druhou, dveře se otevrou a vstoupí do nich Tůmová. Linda ji málem srazí.

„Co to tady vyvádíš?“ spustí hned ředitelka.

Linda se sice omlouvá, ale sotva zadržuje smích. „Jé, dobrý den! Pardon, neviděla jsem vás.“

„Nemůžeš dávat pozor?!“

„Pozor si zásadně nedávám!“

Tůmová se zamračí. Evidentně spěchá, a tak celou věc nechá bez komentáře.

„Není jí něco?“ ptá se Linda Trampa naoko starostlivě.

„Jde pozdějc než ty a ani tě nesprdla! Tak to se něco děje!“ vyprskne Tramp.



Bořek Jasan tentokrát na lékařský pokoj doktora Viléma vstoupí o něco jistěji. I když... kdyby už jeho Liza vstala a chodila, choval by se určitě ještě o poznání suverénněji.

„Sestřička mi říkala, že se mnou chcete mluvit,“ spustí nesměle.

„Myslím, že jsem se rozhodl, že poruším nařízení, co zakazuje neinformovat o stavu pacienta nikoho jiného než členy rodiny. I když nejste příbuzný slečny Lupáčové, jsem připraven vám odpovídat na otázky.“

Bořek se zasmuší: „Znamená to, že je to s ní vážné?“

„Ano,“ připustí doktor.

„Ale neumírá?“ zeptá se Bořek váhavě.

A vidí, že teď zrozpačití doktor Vilém. „Je mi to moc líto...“

Ale Bořek se zčistajasna rozesměje. Začne vehementně přesvědčovat sebe i lékaře, mluví překotně, jako by jeho slova mohla všechno změnit.

„Pane doktore, ona to jen tak dělá! Je to velká koketa. Přisáhám vám, že třeba se mnou si povídá, usmívá se...“

Doktor Vilém se ale zasmuší ještě víc.

„Ano. Někdy se probere a je při vědomí. Říká se tomu, že je intermitentně zmatená, něco si pamatuje, něco ne. Ale to na věci nic nemění. Pane Jasane, slečna Lupáčová... umírá.“

Bořek se na něj nechápavě dívá.

„Za čtyři dny se budem brát!“ zakřičí na doktora.



Rašková mává Trampovi před obličejem novinami.

„Už jsi četl Skalickéj deník?“

Tramp však ani nezvedne hlavu, čímž jí dává jasně najevo, že se jejími poplašnými zprávami nenechá vyrušovat od svých křížovek.

„Ne. Tam se vždycky dozvím jen samý smuteční oznámení,“ zahuhňá.

„Tentokrát ne!“ zabodne Rašková významně ukazovátko na první stránce novin a zatváří se vítězoslavně.

„Dívej,“ otvírá před Trampem noviny. Pokládá je na pultík recepce a ukáže prstem na fotografii maskovaného Žumbery alias Petra. „To je ten kluk, jak tu dělal... jak on se to jmenoval?“

Tramp nic nechápe.

„Petr,“ odpoví mechanicky.

„A tohle?“

Rašková ukáže prstíkem na další fotografii. Na ní je Žumbera – už ve své pravé podobě.

Rašková nahlas uvažuje: „No to je ten novinář, jak byl na volbě miss.“

„Žumbera,“ doplní ji Tramp a poznamená, „slíbil, že o nás napíše článek, a nic nenapsal.“

Rašková triumfuje: „Napsal!“

Přistříčí Trampovi noviny pod nos. Ten se do nich potichu začte. Pak zvedne hlavu. „Tak to je gól!“

„Konečně ti to došlo, dědku natvrdlá.“

Rašková rychle ukazuje Trampovi na jinou stránku.

„I o Kryštofovi tady píšou.“

Tramp se tedy znovu začte, a to tak, že si snad poprvé v životě ani nevšimne, že se dveře domova znovu otevřely a dovnitř nepozorovaně vešel Ben. Zamíří rovnou k těm dvěma.

„Prosím vás, kde bych tady našel paní ředitelku?“

„Je ve své kanceláři. Běžte pořád rovně, třetí dveře,“ ukáže mu Rašková a prohodí, „ale možná už tam dlouho nebude.“

Tramp se na ni vážně podívá. „Myslíš?“ řekne pochybovačně.

„To si piš,“ oduší Rašková.



Když se zamykají dveře zevnitř na dva západy, vždycky mám dojem, jako by se i tady na Nebesích otáčel klíč. Jako by se zavřela voda, jako by se zavřelo všechno, vždycky mám pocit, že je v tom velká hrůza. A ředitelka Tůmová strach tedy měla, to zas jo.

Teprve když klíčem otočí podruhé, cítí se ve své kanceláři bezpečná. Rychle ještě pustí rádio, jako by ji jeho zvuková kulisa mohla zachránit.

Přistoupí k oknu a chvíli se z něj dívá do zahrady. Stojí bez hnutí. V rádiu dohrává jakási píseň a na řadu přichází mluvené slovo.

„U nás ve studiu máme stále redaktora Skalického deníku Josefa Žumberu, autora článku o poměrech v místním domově a centru seniorů,“ vypráví zrovna moderátor. Tůmová od okna odskočí.

„Josefe, jak vás vůbec napadlo tohle téma?“ ptá se hlas v rádiu.

„Stáří je velké téma,“ odpovídá moderátorův host. „Brzy bude stará většina populace. A tak jsem si řekl, že by bylo zajímavé podívat se, jak se o seniory naše společnost stará. Ale lidi se novinářů bojí. Abych se něčeho dopátral, musel jsem se zamaskovat. Navrhl jsem svůj nápad na redakční radě a šéfredaktrovi se to moc líbilo.“

„Napsal jste, že ve skalickém domově seniorů panují dost neutěšené poměry...“

„Měl jsem na mysli především tu část domova, kde jsou umístěni takzvaní ležící klienti...“

„Co konkrétně tomuto oddělení vytýkáte?“

„Celému domovu vytýkám špatné hospodaření s dotacemi, které by mohly jít například na takzvaný alarm, který by zvláště oddělení ležících seniorů hodně prospěl. Ale především vytýkám tomuto oddělení nepravdivé údaje o množství tekutin, které senioři vypijí za den.“